

Nyírfalvi Károly

Lassú léptekben

Az elsőre nem emlékszem. Kicsi
voltam, csak megtörtént.

Évek a hegy lábánál a kitágult
térben, kellő nyomokat hagytak, de hogy
kerültem oda? – alig jártam még
akkor.

Nyolc év múlva a hegyről le a völgybe,
végigbőgtem a hurcolkodást, a friss
házak, a betemetett árkok között.

Húsz év kellett, mire a kinőtt szobát
anyámra hagytam, ruháim, könyveim
újabb falak közé költöztek, nyár volt,
szelíd napsütötte utcákon az új
otthonba vezetett kimért utam.

Ezúttal *télen*: vissza a régibe,
ifjúkorom tanúfalai közé
megosztani a helyet öregebbel
és fiatalabbal, az okokra nem
térek ki, keserű szájamban
a túlrejt gyümölcs, s kit is sértsek
meg, ha nem él, vagy igen, de nem fontos?

Nyáron vissza a mézeshetek ódon
falai, a belváros házai közé

Más város jön a sorban
szűk szoba az átmenet
lassan ősz majd koratél van
s innen is elmegyek
azt gondolom most már végleg
s kihúzok majd vagy négy telet
hazaérni és fűteni rettenet
másik történet
elvágom a szálát.

S most itt vagyok, költöztem télen,
nyáron, ősszel, s talán *tavasszal*, nem
tudom, mentem, ha kellett, s ha nem
volt ki *marasztal*, nem mint a madarak,
hanem mert kell, ezért, azért, amazért,
csendért, jó szóért, munkáért, s hová
kanyarognak még csüggedt szárnyaim...?

Szenet nem hoznak többé már, s én is
maradok, most csak az évek, évszakok
váltják egymást, csak a bőr, a kéreg
költözik rólam apró léptekben,
lassú ütemben, mint házamról a
vakolat.